

Dovolte, abych i já přispěla svým příběhem. O pěstounství jsem uvažovala už několik let. Na jaře 2018 přišel asi ten správný čas. Měla jsem dlouholetý partnerský vztah, děti téměř dospělé, a pracovala jsem již mnoho let v mateřské školce jako provozní. Tam jsem se potkávala s různými dětmi i z azylového domu, a cítila jsem, že můžu ve svém věku 42 let, plná sil a energie, pomoci dětem v oblasti náhradní rodinné péče. Zašla jsem na sociálku a podala jsme si žádost. Dále následovaly pohovory na kraji, výpis trestního rejstříku, potvrzení zdravotní způsobilosti, veškeré lustrace, psychotesty a pak školení. To vše podstupujete společně s partnerem a s dětmi, které s vámi žijí ve společné domácnosti. Celé to trvalo rok a půl. Na začátku jsme si dali žádost na přechodné i dlouhodobé pěstounství. Po veškerých školeních jsme usoudili, že přechodná pěstounka je ta moje cesta. Přijmout dítě, pomoci mu v těžké životní situaci, a pak ho předat dál. Byla jsem plná elánu a přesvědčení, že je to to, co mě bude naplňovat. Jsem empatická, citlivá, obětavá a děti miluju. Řekla jsem si, že pokud pomůžu jen jednomu dítěti, má to cenu. Vše by bylo asi v pořádku, kdyby to tak brali všichni zúčastnění, tím myslím hlavně soudy a veškeré instituce, které za nezletilé děti jednájí. Na školeních nám kladli na srdce „VŠE VE PROSPĚCH DÍTĚTE“, „DÍTĚ NA PRVNÍM MÍSTĚ“ Bohužel, ne vždy mi to tak přijde.

Ale vrátím se k našemu příběhu.

Mezi přechodné pěstounky jsem byla zařazená na konci září 2019. Dne 7. listopadu zazvonil telefon, byl to čtvrtek. Volala paní z Brna a oznámila, že se narodil malý chlapeček. Byl nedonošený, narodil se asi ve 30. týdnu a bylo potřeba nastoupit na roli náhradní maminky. Biologická maminka se chlapečka vzdala, otce neuvedla, ona sama žije někde na ulici a o chlapečka se tudíž nedokáže postarat, ve zprávě také uvedla, že je silná kuřačka a často užívá drogy.

V jednom dni, to byl pátek, jsem sehnala kočárek, oblečení vel 42-50 a veškeré věci pro miminko, vše jsem vyprala a nachystala. V sobotu jsme se na chlapečka jeli podívat. Po dohodě s paní doktorkou v porodnici jsme se domluvili, že v pondělí nastoupím. Váha chlapečka byla 1,860 kg. Učila jsem se ho krmit injekční stříkačkou, chlapeček začal pěkně jíst a velmi dobře prospíval, proto nás po 8 dnech v nemocnici propustili do domácí péče a já si byla jistá, že se o dvoukilového chlapečka dokážu postarat sama. Partner mi pomáhal, jak jen mohl. Krmení po 3 hodinách bylo náročné, ale člověk to bral tak jak to je. S tím jsme do toho také šli, že to nebude jednoduché, jsme věděli. U chlapečka se projevovaly i abstinční příznaky, brzo však pocítil lásku a bezpečí a tak jsme se od něj časem dočkali úsměvu. To byla ta největší odměna za probdělé noci. A tak šel čas, chlapeček rostl. V 7 měsících mu začaly růst zoubky, to znamenalo opět probdělé noci, ale děláte to s láskou a pomáhá celá rodina. Chlapečka jsme si zamilovali, během takové doby by bylo těžké se do něj nezamilovat. O to víc to bylo horší, když se nic nedělo soudně. Víte, že maminka nemá zájem, oslovená biologická rodina také nemá zájem, chlapeček by měl jít k adopci, ale nikdo nic nedělá.

Z porodnice odcházíte na takzvané předběžné opatření, pak soud určí nezletilému miminku opatrovníka, většinou to bývá město, kde má trvalé bydliště. Potom by mělo do 3 měsíců proběhnout soudní jednání o tom, že je dítě u vás na přechodnou dobu. U nás se tak nestalo!

Nevím proč, nebo kde se stala chyba, ale toho našeho chlapečka nějak úřady špatně zařadily pod jiné město, než měl trvalé bydliště a tudíž se vše dlouho táhlo, myslím tím úředně. Tak nějak šel čas, žádný soud, žádné jednání. Jedno odvolání, čekání, přenesení příslušnosti a chlapeček rostl. A najednou, to už byl srpen, chlapečkovi bylo v té době 9 měsíců, zavolala paní z OSPODU. Oznámila nám, že bylo konečně nařízené jednání, a bude za měsíc. Při rozhovoru nám také řekla, že pokud už to půjde rychle, mohli bychom chlapečka předávat v roce a půl!! V ROCE A PŮL!! Jinak se předává dítě v půl roce, maximálně v 8 měsících a jinak se předává dítě v roce a půl. To si úřady asi neuvědomují!

Srdíčko se mi sevřelo, bude to těžké, ale musím to zvládnout. V 9 měsících chlapeček už lezl, museli jsme být obezřetní, aby se mu nic nestalo. Já říkám, že člověk musí mít oči všude a je to 24 hodinová práce. Byl vnímavý na celé okolí, na celou rodinu. Věděl, kdo je domácí a kdo je cizí, když přišla jen návštěva. Srdíčko mi pukalo, když jsem si jen uvědomila, že ho budu muset dát pryč, ale snažila jsem se být silná, „To zvládnou.“ furt jsem si opakovala. Najednou jsem ale zjistila, že z celé situace je v rozpacích celá rodina (manžel a dvě dcery). Starší dcera za mnou jednou přišla, a říká „Mami co bude dál s chlapečkem? Jak to s ním vypadá, už se něco ví? Co budeme dělat?“ Všichni jsme si na chlapečka tak zvykli, a on na nás. Vždyť jsme spolu prožili tři čtvrtě roku, každý den. Najednou jsem věděla, že mám podporu v manželovi i v holkách. V tu chvíli šlo pryč vše, co nás učili na školeních! Začali jsme se ptát, co můžeme udělat pro to, aby u nás chlapeček mohl zůstat. Obvolávali jsme, co se dalo – kraj, OSPOD, i u právníků jsme se byli radit. Většinou nás všichni na začátku odrazovali, že na osvojení neboli adopci nemáme nárok, abychom si uvědomili, na co jsme byli proškoleni, a že pořídit si v 44 letech dítě určitě nebyl náš záměr. Bylo nám řečeno, že jsme profesně selhali, že je toto jednání neetické, abychom si uvědomili kde je naše role, že na chlapečka nemáme nárok, že je hodně žadatelů o adopci a my nejsme v evidenci, že bychom si odnesli bonus!! Ano, čtete dobře, BONUS!! Já se o něj starala skoro od prvního dne jeho života, já k němu vstávala v noci 312 dní, každý den jeho života. Když měl teplotu, když mu rostly první zuby. Mockrát jsem byla unavená, nevyspaná, ale vše jsem zvládla i díky rodině.

Na školeních nás připravovali na různé situace – s biologickou rodinou, s předáváním dítěte, jaké je to když se k vám dostane starší dítě, co všechno si s sebou nese, nikdo nevíme, čím si prošlo, že přechodná pěstounka je na 1 rok a každý případ je jiný. Na spoustu věcí vás ale nepřipraví, hlavně na systém, který v našem státě funguje. Nelituji, že jsem do pěstounství šla, asi to tak mělo být, jsem přesně ten člověk, že dokud si to nevyzkouším, tak nevím.

Ale zpět k nám.

Nevzdali jsme to a k příslušnému soudu jsme poslali v září žádost o osvojení chlapečka. Dnes už je konec listopadu, chlapeček bude mít za pár dní 13 měsíců, a my čekáme na rozhodnutí soudu, ještě ani není určen termín jednání.

Věříme, že děláme správnou věc a náš chlapeček si nás vlastně vybral. Nezaslouží si další ztrátu osob, které ho milují. I když si moc dobře uvědomujeme, že to nemusí být jednoduchá cesta, věříme, že ho zvládneme vychovat a zajistit mu krásné dětství.

Tímto bych chtěla jen poděkovat všem pěstounům, ať přechodným nebo dlouhodobým, díky za vás. Nikdy se nevzdávejte, úřady to nedělají srdcem, my bohužel ano. Smekám před vámi, vím, že to není vždy lehké. Já sama za sebe jsem zjistila, že jsem moc vděčná, že jsem se mohla stát přechodnou pěstounkou, i když jen na chvíli. Došlo na má slova na začátku, pomohla jsem jen jednomu dítěti, ale stálo to za to. Děkuji doprovázející organizaci SKLENĚNKA, byli jste mi oporou, díky. Děkuji i za tuto zkušenost a nyní je to v rukách božích.